

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Arbejdsministeren henviste, hvis der skulle svares på spørgsmål, til udvalgsbehandlingen. Det skal nu ikke afholde mig fra at stille tre spørgsmål til arbejdsministeren her, som jeg føler er så centrale, at man også her i Folketings-salen bør have en afklaring af det.

De to af spørgsmålene drejer sig om vurderingen af provenueffekten, eller hvad man nu skal kalde det: mindreudgifter for staten netto, som jo er anslået til 400 mio. kr. Så er der opstillet nogle beregningsmæssige forudsætninger. Det er det, som hr. Ole Sohn kalder hvis og hvis og hvis. Der er en forudsætning, der bygger på, at personer omfattet af ret og pligt til aktivering vil være aktiveret i 58 pct. af tiden. Undskyld, jeg troede egentlig, vi havde besluttet, at man skulle være aktiveret i 75 pct. af tiden. Hvad er forklaringen på det?

Og som punkt to: De 400 mio. kr. bygger på den beregningstekniske forudsætning, at personer i servicejob ikke alternativt ville have fået job. Jamen undskyld, kunne man virkelig forestille sig, at ingen af de pågældende ville være kommet i job.

Nu kan jeg se, at formanden er utilfreds med, at jeg ikke er gået ned fra talerstolen. Det gør jeg så, men så har jeg altså et spørgsmål mere herudover til arbejdsministeren.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Det vil jeg også mene er det rigtigste at gøre.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Det er lidt i fortsættelse af hr. Knud Erik Kirkegaards spørgsmål, for det, jeg var lidt inde på i min ordførertale, var jo, at et ansættelsesforhold kan løbe i en næsten uendelig årrække. Nu ved jeg ikke, hvornår det begynder at blive endeligt, men det kan altså løbe i 17 år i alt. Og jeg fik bekræftet af den socialdemokratiske ordfører hernede, at man kan fortsætte i efterlønsperioden, altså i den fleksible efterløn, og så kan kommunen eller den offentlige institution få en delvis refundering af de 100.000 kr.

Det kunne være interessant at se, hvad man vurderer, at besparelsen er for staten i år 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17. Jeg tvivler noget på, at der vil blive en besparelse på lang sigt i det her forslag. Men det har man da sikkert foretaget beregninger på.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Jeg er jo ikke herre over, om hr. Frank Aaen opfatter det, jeg gav udtryk for, som et tilsagn, men jeg kan sige én ting: Sådan var det ikke ment.

Jeg vil i øvrigt gerne udtrykke min forbøffelse over, at vi på det her punkt om genoptjeningen har haft en så intens debat, set i forhold til, at Enhedslisten faktisk har tilsluttet sig den aftale, der er indgået mellem en mindre kreds af partier. Det tema havde jeg egentlig ikke villet tage op, hvis ikke hr. Frank Aaen havde givet mig anledning til det.

Til hr. Knud Erik Kirkegaard vil jeg sige, at det kan jo ikke skyldes hr. Knud Erik Kirkegaards manglende parlamentariske erfaring, at han har overset, at den aftale, vi lavede sidste år i forhold til 75 pct.s aktivering, gælder for personer, der bliver ledige efter 1. januar 1999. Så derfor er der ikke noget forunderligt i, at de beregningsmæssige forudsætninger tager udgangspunkt i virkeligheden. Det har hr. Knud Erik Kirkegaard i så mange andre situationer jo understreget vigtigheden af.

Jeg har ikke noget bud på besparelserne i 17 år ud i fremtiden, som hr. Ole M. Nielsen sætter spørgsmålstegn ved. Men efterhånden som jeg har lyttet til debatten, synes jeg, man skulle vælge sin indfaldsvinkel. For i det ene øjeblik gives der udtryk for, at det her bliver der nok ikke ret mange der vil benytte sig af, og i det andet øjeblik er man bekymret for, om udgifterne vil svulme. Jeg tror, man på et eller andet tidspunkt skal vælge, hvad det er, man er mest bekymret for.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Ja, vi har tilsluttet os aftalen, og det er vi også tilfredse med. Men arbejdsministeren kan da ikke undre sig, for i det sidste forhandlingsmøde, Enhedslisten var indbudt til i denne her sag, drøftede vi spørgsmålet om genoptjeningsret.

Næste gang vi hørte om det her emne, var der indgået en aftale – take it or leave it – og hvornår skulle vi så rejse debatten, hvis ikke det var her, hvor befolkningen, de arbejdsløse, har mulighed for at følge med i, hvordan der er argumenteret.

Der er ingen af dem, vi hidtil har kunnet spørge her i debatten, der selv har deltaget i forhandlingerne, og derfor har vi heller ikke fået ret gode svar på, hvad begrundelsen har været for, at man laver sådan en mærkelig re-